15/11/2020

Φθιώτιδος Συμεών: «Από την αγαπολογία προς όλους στην αγάπη προς τον πλησίον»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Από τον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας και αυτήν την Κυριακή ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών απευθύνθηκε στους χιλιάδες αδελφούς χριστιανούς, οι οποίοι παρακολουθούσαν από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου τη σημερινή Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία.

Ερμηνεύοντας το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της ημέρας, μεταξύ των άλλων ο κ. Συμεών ανέφερε:

«**Πράγματι δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο, που δεν θα ομολογήσει εύκολα, ότι η ευτυχία βρίσκεται στην αγάπη, ότι το νόημα της ζωής βρίσκεται στο να αγαπάς ολοκληρωτικά, με όλη σου την καρδιά, με όλη σου την διάνοια, με όλη σου την ψυχή τον Θεό και τον άλλο άνθρωπο. Όμως φτάνει κανείς μοναδικά αυτό να το διακηρύττει ή να το πιστεύει; Είναι απλώς μία μεταφυσική παραδοχή; Είναι απλώς ένας κανόνας ηθικής; Είναι απλώς ένας τρόπος κοινωνικής συμβίωσης; Είναι ένα πρόταγμα και**

παράγγελμα καλής συμπεριφοράς; Ή μήπως είναι μία πρόκληση και μία πρόσκληση από το να μεταβούμε από την αγαπολογία στην πραγματική αγάπη; Γιατί είναι αλήθεια αδερφοί μου, ότι ο κόσμος έχει χορτάσει από αγαπολογία, η ζωή μας έχει χορτάσει από μεγάλα λόγια, από υποσχέσεις, η ζωή μας έχει μπουχτίσει στην κυριολεξία από διακηρύξεις, από αρχές, από διαβεβαιώσεις. Αυτό που ζητάει και λαχταρά μία καρδιά που πραγματικά ψάχνει αληθινό νόημα ζωής, είναι να ζήσει την αγάπη και όχι να μιλάει για την αγάπη, να γευτεί την αγάπη και όχι να ακούει για την αγάπη, να τη δει μέσα στην καθημερινότητά της ζωής και κυρίως όταν διακυβεύονται και κινδυνεύουν ιδιοτέλειες, συμφέροντα, εγωισμοί. Η αληθινή αγάπη αποκαλύπτεται, όταν κανείς καλείται να βγει από το βόλεμά του, καλείται να βγει από τον εαυτό του, καλείται να κοιτάξει, να στρέψει το βλέμμα του στον άλλον και όχι να αντιπαρέλθει.

Γι’ αυτό και ο νομικός που συζητά με τον Χριστό, καταλαβαίνει ότι ο Χριστός θέλει κάτι άλλο να του πει, είναι άνθρωπος ευφυής, πλην όμως είναι ένας άνθρωπος εγκλωβισμένος μέσα στην τυπικότητα, μέσα στην επιφάνεια, μέσα στην εικόνα και για αυτό ρωτά τον Χριστό, επιθυμώντας να δικαιώσει τον εαυτό του, όπως μας λέει ο ευαγγελιστής Λουκάς «δικαιοῦν ἑαυτὸν». Η δικαίωση είναι η επιβεβαίωση της εικόνας, η αυτοδικαίωση είναι η επιβεβαίωση του ειδώλου, το οποίο έχει σχηματίσει ο κάθε άνθρωπος για τον εαυτό του, η αυτοθεοποίηση, η αυτοειδωλοποιήση. Θέτει μία ερώτηση στο Χριστό, η οποία ερώτηση αξίζει να τεθεί και από τον κάθε έναν από εμάς, όχι σαν ένα λεκτικό παιχνίδι, αλλά σαν μια δυνατότητα, σαν ένα εισιτήριο να εισέλθουμε και να αγγίξουμε το πραγματικό νόημα της ζωής.

Ρωτά ο νομικός τον Χριστό; «Ποιος είναι ο πλησίον;» Πόσο σημαντική ερώτηση για τον καθέναν από εμάς!
Πλησίον είναι αυτός που βρίσκεται τοπικά κοντά μας; Πλησίον είναι μονάχα οι άνθρωποι της οικογένειάς μας; Ο σύντροφος ή η σύντροφός μας; Τα παιδιά μας; Οι γονείς μας; Τα αδέρφια μας; Οι φίλοι μας; Οι συγγενείς μας; Οι άνθρωποι της καθημερινότητας μας; **Ποιος είναι ο πλησίον και ποιος γίνεται πλησίον και ποιος μπορεί πραγματικά να ζήσει για να βιώσει στη ζωή του την αγάπη προς τον πλησίον; Την αληθινή αγάπη, όχι αυτήν που είναι αγαπολογία και βερμπαλισμός, αλλά αυτή που είναι κόπος και πόνος και θυσία και αίμα και ιδρώτας, αυτή που είναι Σταυρός και Ανάσταση, αυτή που είναι συμπόρευση, συνοδοιπορία, συνοδύνη, αυτή που είναι η είσοδος στη ζωή του άλλου, προκειμένου να ζήσει κανείς μαζί με τον άλλον και να βιώσει την πραγματική αγάπη και την πραγματική ζωή.**

Κι ο Χριστός απαντά. Ο Χριστός μας δείχνει σήμερα και μας φανερώνει ποιος είναι ο πλησίον και ουσιαστικά όχι απλώς ποιος είναι ο πλησίον, ποιος μπορεί να γίνει πλησίον για τον άλλον άνθρωπο για τον κάθε άνθρωπο, για τον κάθε άνθρωπο ανεξαιρέτως. Και φέρνει τη γνωστή ιστορία με τον άνθρωπο τον διαβάτη αυτού του κόσμου. Έτσι είναι ο άνθρωπος μέσα στην αναζήτηση της αλήθειας της ζωής. Όλοι είμαστε διαβατές μέσα σε αυτή τη ζωή, περιδιαβαίνουμε, είμαστε καθοδόν βρισκόμαστε σε πορεία, διότι «οὐ γὰρ ἐχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν». Πορευόμαστε προς τα έσχατα, προς την συντέλεια και ολοκλήρωση του κόσμου, προς την ατελεύτητη χαρά και ευτυχία, προς την αιώνια Βασιλεία. Μέσα λοιπόν σε αυτό το δρόμο της αναζήτησης της αλήθειας, η οποία πονά, η οποία έχει τραυματισμούς, έχει δυσκολίες, έχει πειρασμούς, ένας άνθρωπος πέφτει θύμα ληστών. Τραυματίζεται και εγκαταλείπεται ημιθανής τυγχάνων».

Συνεχίζοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε:

«Ο Ιερέας πέρασε και αντιπαρήλθε, ο Λευίτης πέρασε και αντιπαρήλθε, η θρησκευτική εξουσία της εποχής πέρασε και αντιπαρήλθε, που δεν ήταν μόνο θρησκευτική εξουσία, αλλά ήταν και πνευματική και κοσμική συγχρόνως ελίτ, ήταν οι άνθρωποι που είχανε μόρφωση, που είχαν γνώση, που υποτίθεται γνώριζαν τον Νόμο, ήταν οι άνθρωποι, οι οποίοι ήταν κοινωνικά καταξιωμένοι. Αυτό τον κόσμο εκφράζει ο Ιερέας και ο Λευίτης, οι οποίοι αντιπαρήλθαν. Ούτε καν κοίταξαν και δεν κοίταξαν, γιατί θα ήθελαν να μπορούν να πουν ότι δεν είδαν. Είναι αυτό το δράμα το οποίο ζούμε σήμερα όλοι μας στη ζωή μας, όταν κάνουμε πως δεν βλέπουμε τη δυστυχία που υπάρχει γύρω μας, όταν κάνουμε πως δεν βλέπουμε το κακό που υπάρχει γύρω μας και νομίζουμε ότι είναι αγαθότητα, αν θεωρούμε ότι το κακό δεν υπάρχει, αν θεωρούμε ότι πόνος δεν υπάρχει, αν θεωρούμε ότι δυστυχία δεν υπάρχει. Πόσο εύκολα εμείς οι άνθρωποι μπορεί να πούμε: «Μα δεν μου ζήτησε κανείς βοήθεια, δεν μου χτύπησε κανείς την πόρτα, δεν μου είπε κανείς ότι έχει ανάγκη, δεν ήρθε να με παρακαλέσει».
Η πραγματική αγάπη είναι κίνηση, η πραγματική αγάπη είναι να στρέψεις το βλέμμα σου, να μην κρύβεις κάτω από το χαλί της κοινωνικής υποκρισίας και μιας εικόνας την δυστυχία που υπάρχει γύρω σου, αλλά να βλέπεις τον πόνο που υπάρχει, την δυστυχία που υπάρχει, την δυστοκία, την αστοχία την αδυναμία των ανθρώπων να δημιουργήσουν αρμονικές σχέσεις, να πορευτούν στη ζωή τους εν ειρήνη και ησυχία, να μπορέσουν να συμβιώσουν ειρηνικά και όμορφα και αγαπητικά. Δεν αποτελεί λύση στο πρόβλημά του κόσμου και της κοινωνίας, το να μην βλέπει κανείς τα προβλήματα. Δεν αποτελεί λύση το να κλείνουμε τα μάτια. Δεν αποτελεί λύση να μένει κλεισμένος την κατοχύρωση του, στον ατομισμό του, στην ατομοκρατία του, στον κόσμο του, στο δικό του κόσμο, όπως τον έχει πλάσει, έτσι φτιαγμένο, για να είναι ικανοποιημένες και οι ενοχές του για να μπορεί

εύκολα και ανερυθρίαστα, να πορεύεται μέσα στην εικόνα τη φαντασιακή που έχει πλάσει για τον εαυτό του, αλλά όχι στην πραγματική εικόνα, μιας κοινωνίας που έχει μέσα της αποτυχία, που έχει μέσα της δυστυχία, που έχει μέσα της φόβο, που έχει μέσα της ανασφάλεια, που δεν ξέρει τι ξημερώνει το αύριο.

Και περνάει και ο Καλός Σαμαρείτης, περνάει αυτός, ο οποίος θα είχε προφανείς λόγους να αντιπαρέλθει, θα είχε δικαιολογίες, θα μπορούσε η διαφορετικότητα του, η πολιτισμική, η εθνική, να αποτελέσει μία δικαιολογία, ότι εγώ βρίσκομαι από άλλον κόσμο, είμαι περαστικός, είμαι ξένος, μας χωρίζει διαφορετικός πολιτισμός, διαφορετική κουλτούρα, θα μπορούσε, τέλος πάντων, να βρει κάποιος δικαιολογίες.

Δεν αντιπαρέρχεται όμως. Παίρνει στην αγκαλιά του τον ημιθανή, αλλοεθνή τυγχάνοντα αδελφό του. Υπερβαίνει κάθε είδους αγκύλωση, κάθε είδους προκατάληψη, κάθε εμπόδιο. Τον παίρνει στην αγκαλιά του. Επιχέει οίνον και έλαιον στις πληγές του, που είναι τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας, που είναι η Θεία Ευχαριστία και το Άγιο Βάπτισμα και τον παίρνει, στο πανδοχείο τον οδηγεί και πανδοχείο είναι η Εκκλησία, η οποία δέχεται τους πάντες, γιατί ο Σαμαρείτης είναι ο εκ της Μαρίας, είναι ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, ο Οποίος μας παίρνει στην αγκαλιά του, ο Οποίος μας ηγάπησε και μας δίνει το παράδειγμα της απόλυτης, της αληθινής, της πραγματικής αγάπης, γιατί είναι ο κατεξοχήν πλησίον.
Πλησίον κατ΄ εξοχήν είναι ο ίδιος ο Χριστός, ο οποίος είναι τόσο πλησίον ώστε προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, την έκανε ένα με την θεϊκή, την μπόλιασε, έγινε ένα με μας, «ἐκένωσε ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἄνθρωπος». Πήρε τα πάντα από εμάς, εκτός από την αμαρτία μας και την αποτυχία μας. Και προσφέρει και δηνάρια στο πανδοχείο. Δύο δηνάρια. Την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Και είναι έτοιμος να προσδαπανήσει, να πληρώσει ό,τι παραπάνω χρειαστεί, προκειμένου ο άνθρωπος ο ημιθανής, να αναπνεύσει, να αναστηθεί, να αναζωογονηθεί, να βρει τον εαυτό του και από κει από το πανδοχείο να εξέλθει υγιής, για να συνεχίσει τον δρόμο, τον δρόμο προς την αλήθεια, προς τη ζωή, τον δρόμο προς την αιωνιότητα, γιατί ασφαλώς κανένα πανδοχείο δεν αποτελεί τόπο μόνιμης κατοικίας για κανέναν άνθρωπο. Το πανδοχείο δεν παύει να είναι ένας σταθμός, δεν πάει να είναι ένας μεταβατικός σταθμός, ένας μεταγωγικός σταθμός. Και η Εκκλησία είναι ο σταθμός, ο οποίος μας μεταφέρει, μας οδηγεί στη Βασιλεία του Θεού και στην αιωνιότητα».

Κλείνοντας τον λόγο του ο κ. Συμεών αναφέρθηκε στην σημερινή εποχή τονίζοντας χαρακτηριστικά:
«Πλησίον δεν είναι τόπος, ο πλησίον είναι τρόπος. Είναι ο τρόπος της ζωής και ο

τρόπος που βιώνει κανείς την αγάπη στη ζωή του και στην καθημερινότητά του.
Σε μία εποχή, όπως η σημερινή, όπου γίνεται τόσος λόγος και υπάρχει, προς το παρόν, τόσο μεγάλη αναγκαιότητα για τη λεγόμενη κοινωνική αποστασιοποίηση. Κρατείτε αποστάσεις ακούμε συνέχεια. Τηρείτε αποστάσεις, αν είναι δυνατόν ακόμη και μέσα στο σπίτι. Θα μπορούσε κανείς να αναρωτηθεί: «Τι νόημα έχει ο πλησίον εν τω μέσω αποστάσεων; Πώς μπορεί να είναι κανείς πλησίον, ενώ πρέπει να είναι από τον άλλον 2 ή 2,5 μέτρα; Πώς μπορεί να είναι πλησίον, όταν καλείται να κλειστεί μέσα στο σπίτι του, να στερηθεί την επικοινωνία; Πώς μπορεί να είναι πλησίον, όταν δεν μπορεί να πάει στην Εκκλησία, όταν δεν μπορεί να πάει σε μία καφετέρια, σε ένα εστιατόριο, όταν δεν μπορεί να συναχθεί σε μία πλατεία; Πώς μπορεί να είναι πλησίον, τούτη τη δύσκολη ώρα της πανδημίας, που καλείται να στέκεται μακριά;

Και βλέπουμε, ότι ο Χριστός σήμερα μας απαντάει και μας αποκαλύπτει, ότι όποιος αγαπά μπορεί να είναι πλησίον ακόμα και αν στέκεται δυόμισι μέτρα μακριά από τον άλλον. Όποιος αγαπά πραγματικά και αισθάνεται ότι έχει ευθύνη και θέλει να γίνει συνοδοιπόρος του άλλου και να γίνει συγκυρηναίος και μαζί συνεργός στο άθλημα της σωτηρίας, στο άθλημα της υγείας, στο άθλημα της κοινωνικής προόδου και προκοπής, στο να ξαναπεράσει μία δυσκολία, μία συγκυρία, μία δοκιμασία μπορεί να γίνει πλησίον ακόμη και αν είναι κλεισμένος μέσα στο σπίτι του, διότι δεν είναι βέβαιο ότι ήταν κανείς πλησίον, όταν ήταν ο ένας πάνω στον άλλον, δεν είναι βέβαιο, ότι είναι κανείς πλησίον στον άλλον, ακόμα και αν ακουμπά στον άλλον, ακόμα και αν τον συνθλίβει. Το είδαμε και την προηγούμενη Κυριακή. Συνέθλιβαν οι όχλοι τον Χριστό, αλλά κανείς δεν τον άγγιζε. Άγγιξε το κράσπεδο των ιματίων του Χριστού η αιμορροούσα γυναίκα και όμως αυτή πραγματικά τον άγγιξε. Έτσι μπορεί κανείς να γίνει πλησίον, όταν μπορεί να καταλάβει την παρουσία του άλλου και μέσα στην απουσία του, όταν έχει τόσο πολλή αγάπη για τον άλλον, όταν νιώθει την παρουσία του και στην απουσία του.

Και σας εξομολογούμαι και σας το καταθέτω μέσα από την καρδιά μου είναι πολύ δύσκολο τούτη την ώρα, δεν μπορώ να περιγράψω πόσο δύσκολο είναι να ομιλεί κανείς μπροστά στα άδεια καθίσματα της Εκκλησίας. Αν αγαπά όμως, στα άδεια αυτά καθίσματα, βλέπει τα πρόσωπα των αδελφών του, βλέπει τον κάθε έναν από σας. Στα άδεια αυτά καθίσματα βλέπει την παρουσία των αδελφών του, που ξέρει ότι θα ήθελαν να είναι εδώ, αλλά για λόγους αγάπης δεν είναι εδώ, για λόγους ευθύνης δεν είναι εδώ, από αγάπη για τον άνθρωπο στερούνται, στερούμαστε τούτη την ώρα, την χαρά της κατά πρόσωπον επικοινωνίας. Και αυτή η απουσία, αυτή η στέρηση είναι μία μοναδική δυνατότητα, να καταλάβει κανείς, ότι η αγάπη η αληθινή έχει πόνο. Όταν αγαπάς αληθινά μπορεί να χρειαστείς και να στερηθείς αυτόν που αγαπάς. Όταν αγαπάς αληθινά κάποιον, αν χρειαστεί θα σταθείς και

μακριά του για να τον προστατέψεις, να γίνεις με έναν άλλον τρόπο, Καλός Σαμαρείτης της ψυχής του και της ζωής του και της σωτηρίας του.

Αυτή η δοκιμασία την οποία περνάμε αδελφοί μου, είναι μία ευκαιρία να μετρήσουμε μέσα μας την αληθινή αγάπη, να καταλάβουμε, ότι η αγάπη δεν βρίσκεται μονάχα στα τραπεζώματα, στις παρέες, στο τσούγκρισμα των ποτηριών και στα τσιμπούσια, ότι η αγάπη δεν βρίσκεται ενδεχομένως και στις ψεύτικες πολλές φορές αγκαλιές, στα ψεύτικα φιλιά, στους ασπασμούς του «Ιούδα». Η αληθινή αγάπη βρίσκεται στο νοιάξιμο της καρδιάς, η αληθινή αγάπη βρίσκεται όταν ενδιαφέρεσαι για αυτόν που καλείσαι να κοιτάξεις τον άλλο διεισδυτικά, να στρέψεις το βλέμμα σου, να μην αντιπαρέλθεις, αλλά να ακουμπήσεις, να κατέβεις μέσα στον Άδη, τον οποίον περνά και να νιώσεις την παρουσία του παντού στη ζωή σου. Αν στην προσευχή μας αδερφοί μου, δεν νιώθουμε ζωντανή την παρουσία των άλλων, για τους οποίους προσευχόμαστε, τότε η προσευχή μας δεν είναι αληθινή, αλλά είναι ένας λόγος κενός.
Ναι, αυτός είναι ο πλησίον, αυτός που αγαπά πέρα από κάθε εμπόδιο και από κάθε δυσκολία, αυτός που κι αν ακόμα υπάρχουνε πελώρια τοίχοι και πελώριες αποστάσεις, νιώθει την ανάσα του άλλου, ακούει τον χτύπο της καρδιάς του, αφουγκράζεται τον πόνο του, σκουπίζει τα δάκρυα του, γίνεται ένα μαζί του και πορεύεται προς την ατελεύτητο πατρίδα, προς την αιωνιότητα αδερφοί μου. Αμήν».